

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%oo, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%oo - 5.

NedÁ•le, 14 listopad 2010

"Horká, dobrý deÁ•." Horká? Ale ne, HoÁ•ká. VÁ•bec ne hoÁ•ká, pomyslel jsem si, kdyÁ• jsem stiskl její drobnou dlaÁ•. Drobnou a horkou, aÁ•koliv je venku zima. A energickou. To missky vÁ•tšinou nemívají. A taky málokdy mají v oÁ•ích nÁ•co víc, neÁ• panenky. Je to krásná Á•enská, uvÁ•domil jsem si. Unavená, domláčená Á•ivotem, ale krásná. Škoda, Á•e urÁ•itÁ• nebude na padlý existence. Jirko, brzdi.

"Moravec, velmi má• tÁ•ši." "To naozaj neviem preÁ•o. Ako vidíte, ani tú kávu som nestihla urobiÁ•." "Váš manÁ•el to zvládl skvÁ•le." "On vôbec všetko zvláda skvele," odušila. KromÁ• svojí Á•eny, Á•ekl bych. Ale máme společÁ•ný. Škoda, Á•e se nezeptá, proÁ• na ní tak Á•uÁ•im. "PreÁ•o si ma tak prezeráte? A tú ruku by som tieÁ• chcela naspÁ•." NeÁ•ekla to protivnÁ•, uvÁ•domil jsem si... a taky jsem si uvÁ•domil, Á•e pÁ•esná• tohle nejde. Jirko, o StaÁ•í, Á•e komplikuješ Á•ivot jedný Á•enský. Myška má• dneska rozÁ•ílila. MarnÁ• si Á•íkám, Á•e to n• jednoduchý, Á•e je jí šestnáct a Á•e toho je na nás na oba dost. Kurnik ale pÁ•ece kdyÁ• vím deset dní pÁ•edem, a potÁ•ebuju vytisknout dva cáry papíru, nebudu s tím Á•ekat aÁ• do posledního rána. Od té doby, co dÁ•lám v oboru, a Á•e to uÁ• je skoro tÁ•icet let, nemám rád tiskárny. VÁ•dycky s nima byly problémy, aÁ• uÁ• v tÁ•ch slavných výpo•etních stÁ•e nebo doma ve firmÁ•. Ale zpátky k Myšce - samozÁ•ejmÁ•, Á•e tiskárna, do té doby funkÁ•ní, oznámila potmÁ•šile, Á•e prostÁ• tisknout nebude a i kdyÁ• mi to zpÁ•tnÁ• pÁ•ijde úplnÁ• zbyteÁ•ný, vybuch jsem. Ono k tom asi muselo dojít, máme za sebou sloÁ•itý období a já nikdy nepatÁ•il mezi autisty. "To si fakt nemÁ•š zajistit, aby tyhle vÁ•ci byly vyÁ•ešený dÁ•ív neÁ• ráno???" "Ale já ti to vÁ•era Á•íkala." "A já na to zapomnÁ•l." "No vidíš vidím?? To je pÁ•ece tvoje vÁ•c, ty si máš zajistit, abys to má•la." Tuhle logiku prostÁ• nechápu. Hodit problém na nÁ•koho jiného a ani si nezajistit, Á•e to vyÁ•eši. Koho mi tohle sakra pÁ•ipominá...Práskla dvěÁ•ma a bez tÁ•ch pa mazala do školy. Šel jsem do práce a cestou jsem to rozdýchával. Herdek Jirko, co blbneš. Tak si aspoÁ• pÁ•iznej, Á•e jsi nevyjel na ní, ale na Milenu. Jo. ZaÁ•al jsem psát smsku, protoÁ•e omluvit by se Á•lovÁ•k má•l... v kdyÁ• je v právu. Podstatné je to, Á•e jsem ten hlas zvýšil já. JeštÁ• Á•e, kdyÁ• Á•lovÁ•k odesílá smsku na pÁ•echodu, kde je zrovna Á•ervená, tak má podle nové vyhlášky pÁ•ednost. Musel jsem si pÁ•iznat, Á•e tÁ•ch pÁ•ehmatÁ• mám v poslední dobÁ• dost. Na rozdíl od Myšky. Ve škole je skvÁ•lá, dokonce pro ni vymysleli jedniÁ•ky s dvojitým rámeÁ•kem, aby jich nemuseli psát tolik. Uznávám, Á•e ve škole, kde spoluÁ•ák v dÁ•jepisu oznaÁ•í Jana Amose Komenského národním hrdinou, který dobyl se svými protestními vojsky Naarden a získal tak území pro Á•eeskoslovensko, to nemusí být ten pravý ukazatel kvality. Ale baví ji to, fotí krásná• a kdyÁ• jsme v rámci usmíÁ•ení vyrazili veÁ•erní focení, zase a opÁ•t jsme došli k názoru, Á•e lepši má•sto jsme si nemohli vybrat. MoÁ•ná to bylo tím Á•e jsme nevybírali.

Z tÁ•ch sloÁ•enek a plateb uÁ• jsem tak mimo, Á•e se mi podaÁ•milo zaplatit pÁ•eplatek. Sice je problém s tím, Á•e na poukázce nebyl variabilní symbol, ale pÁ•i své inteligenci jsem to nÁ•jak zvládl. Došlo mi to, aÁ• kdyÁ• jsem se pÁ•íštÁ• pokoušel uhradit dalši poukázku s dvojnásobnou sumou. (A s tÁ•mihle schopnostmi mám Á•ídit projekt. No potÁ•š.) Má•l bych být citovÁ• obrnÁ•ná•ši. Asi jako má•j táta - kdysi byl u zubaÁ•e, kde mu píchli anestezi. OdtrpÁ•l si svoje a doma se rozÁ•iloval, Á•e ta injekce byla tak akorát na dvÁ• vÁ•ci. A mu veÁ•er ztuhla brada, mamka nejdÁ•ív chtě•la volat pohotovost, Á•e prý mrtvice... a pak jsme tu záchranku málem museli volat pro ni, kdyÁ• jí došlo, Á•e zaÁ•ala fungovat anesteze. Dusila se smíchy a skoro prošvihla Nemocnici na kraji má•sta. Dr. HoÁ•ký je vÁ•l. Disketu s opravami odeslal na jinou pojišÁ•ovnu a samozÁ•ejmÁ•, kdyÁ• mu jí v stejným mnoÁ•stvím chyb, jaké obsahovala, nemÁ•l jiný nápad, neÁ• mi zavolat a tvrdit, Á•e je všechno blbÁ• a má• to já. VysvÁ•til jsem mu, Á•e moje chyby teprve zaÁ•ije, a Á•e tohle je opravdu vÁ•c, se kterou nemám co do Á•inÁ•ní. V kaÁ• pÁ•ípadÁ• má•Á•u pÁ•íštÁ• ty diskety i zabalit do správných obálek a pÁ•ípadnÁ• je i poslat. JenÁ•e jsem velmi nešikovní a balení disket má• bude stát víc Á•asu, neÁ• jejich pÁ•íprava. "Podívejte se, inÁ•enýre," (nemÁ•lo smysl vysvÁ•tlovat, Á•e nejsem. ProstÁ• objem jeho jmenných kontaktÁ• byl dávno pÁ•ekroÁ•en a jinou škatuli pro mnÁ• naj nemohl), "já se nebudu zabývat tÁ•mahle prkotinama prostÁ•. Chci od vás, aby to fungovalo, a jestli to znamená, Á•e to budete dÁ•lat všechno, tak to dÁ•lejte." "JenÁ•e vy se jima musíte zabývat, doktore. Jsou to vaše peníze a vaše odborná zodpovÁ•dnost. Tu já za vás mít nemÁ•Á•u." "Odborná...", odsekl posmÁ•šnÁ•, "co je tohle tady za odbornost, sešit obÁ•as ránu po šlápnutí na hrábÁ•." "To je právÁ• to, co nedokáÁ•u a ani nesmím posuzovat. A víte sám, Á•e nÁ•kdy je tÁ•eba u tÁ•ch úÁ•tÁ• vaše spolupráce. PÁ•ece kvÁ•li blbÁ• odeslané disketÁ• nebudete házet flintu do Á•íta." "HeleÁ•te... má•l bych moÁ•ná nápad. Pavla má nÁ•jaký ty technický schopnosti ... a kdyÁ• bu nÁ•co potÁ•eba, Á•eknu jí to spíš neÁ• vám. Co kdybyste to zaÁ•al dÁ•lat s ní, a pak to nÁ•jak pÁ•ebrala?" Já v na pÁ•ímou otázku pÁ•ímá odpovÁ•Á•. Ale to v tomhle pÁ•ípadÁ• fakt nešlo. RozhodnÁ• dÁ•lat cokoliv s ní má• pÁ•t rozumná•ši, neÁ• vykazovat úÁ•ty s ním.

UdÁ•lali jsme si návštÁ•vu u Pavlíka. Bydlí v Praze a po rozcl snaÁ•il chovat velmi neutrálnÁ•. Asi to nebyla moje vina, Á•e ho to po poslední návštÁ•vÁ• u Mileny trošku pÁ•ešlo. NemÁ•l se má• tam zkusit zastat. Ale teÁ• jsme u nÁ•j, hrajeme guitar hero a je sranda jako kdysi. Probrali jsme pár pracovních vÁ•cí, v podstatÁ• neznám lepšiho programátora, neÁ• je on. Má dar od Boha pÁ•ímou, Á•ekl bych... co nevím, jestli jako agnostik má•Á•u. Pamatuju si, kdyÁ• bylo Pavlovi sedmnáct, Á•ekl jsem mu, Á•e uÁ• je lepši programátor neÁ• já. V podstatÁ• jsem mu pÁ•edal programátorské Á•ezlo. Milena na to tehdy reagovala zajímavÁ• - to nevadí, Á•e je lepši? Nevadilo. Naopak. Neumím si pÁ•edstavit lepši smysl táty, neÁ• mít kluka lepši neÁ• je on sám. A já mám takový dva. Škoda, Á•e s Petrem to teÁ• není zrovna ideální. Má•li jsme stÁ•ety vÁ•dycky lev jako já a i kdyÁ• by to nepÁ•iznal, je povahovÁ• hodnÁ• po mnÁ•. No... a já byl z domova v osmnácti a tu svoji cestu jsem si musel taky vÁ•dycky hledat a vybojovat sám. A dost Á•asto stejnÁ• blbÁ• jako on. Pavel nám udÁ•lal kuÁ•eci má•amku, vypadá to, Á•e se s tím vaÁ•ením docela baví. Nechci z tohoto vyprávÁ•ní dÁ•lat Moravcovy dobroty, ale schválnÁ• to zkuste osmahnout nudliÁ•ky s Á•ímkoliv, tÁ•eba jen bylinkové koÁ•ení na cibulce, pak to zapatlat hoÁ•Á•ici s taveÁ•ákem a dát do ProstÁ• dortiÁ•ek. A jdou mu ty má•amky k duhu, uÁ• je tak vysokej, Á•e díky mému slabozraku mu obÁ•as nedohlédnu ani na hlavu.

Reminiscence

Myškarina se narodila sedm let po Petrovi a šest po Pavlovi. I když to štěstí bylo pro mne asi vůbec nejprošívanější, Milena s bráčkem byla neuvěřitelně krásná a já už taky konečně aspoň občas o první tanci mě sice jsem nějak pořád nemohl Myškarinu zařadit do svého života. Za těch pár let jsem si zvykl na c a Milenu, mělo to svůj rytmus. Prostě pořád to nebylo úplně ono, jako kdybych nevěděl, kde najít kousek místa v sobě toho prcka. Změnili jsme bydlení, z malého dva plus jedna jsme najednou byli v obrovském bytě s pětí nebo šestí místnostmi. Nebyla to změna k lepšímu, jak se potom ukázalo, ale tehdy jsme si mysleli, že to je ono. Stál jsem u okna, s Myškarinou na ruce a říkal jí: "Vidíš? Tady tě budu dlouho bydlet. Tak ať se ti tu líbí, Myškarinko." A stalo se něco, co mě strašně moc dostalo. Myškarina mi zapletla miniprstíky do hřívky a přitulila se jak ta nejzkušenější ženská. Tohle kluci prostě neumí. Toho místa v srdci si vzala tolik, že chvílema pak nemoh ani dýchat. Šťastím.

Roman